

“Hai Lối Đi, Một Đường Về”

Phúc Âm Ma-thi-ơ 7:13-27

Trước hết, chúng tôi xin dâng lên Thiên Chúa lời tạ ơn và chân thành cảm ơn ưu tiên và thì giờ quý vị dành cho cơ hội cùng học hỏi và chia sẻ Lời Chúa hôm nay. Đề tài của chúng ta là *Hai Lối, Một Đường* dựa trên lời Chúa được chép trong Phúc âm Ma-thi-ơ, chương 7, từ câu 13 đến câu 27. Cậy ơn Chúa, cùng ta sẽ lần lượt đi qua bốn điểm căn bản:

1. Độc Nhất Vô Nhị
2. Trái Ngược và Khó Khăn?
3. Cam Kết Cá Nhân
4. Lời Mời và Mệnh Lệnh

Hãy lắng nghe những lời thật lạ lùng của Chúa Cứu Thế Giê-xu đã làm giới lãnh đạo tôn giáo vô cùng kinh ngạc mà Thánh Kinh đã giải thích về sự ngạc nhiên đó như sau: *“Có người tự thấy mình trong trắng, nhưng chưa được rửa sạch ô uế”; “Tuy họ có nhiệt tâm với Đức Chúa Trời, nhưng nhiệt tâm đó dựa trên hiểu biết sai lầm.”* Chúa phán: *“Chẳng phải hễ những kẻ nói cùng Ta rằng: ‘Lạy Chúa! Lạy Chúa!’ thì đều được vào nước thiên đàng đâu; nhưng chỉ kẻ làm theo ý muốn của Cha Ta ở trên trời mà thôi. Ngày đó, sẽ có nhiều người thưa cùng Ta rằng: ‘Lạy Chúa! Lạy Chúa! Chúng tôi chẳng từng nhân danh Chúa mà nói tiên tri sao? Nhân danh Chúa mà trừ quỷ sao? Và lại nhân danh Chúa mà làm nhiều phép lạ sao?’ Khi ấy, Ta sẽ phán rõ ràng cùng họ rằng: ‘Hỡi kẻ làm gian ác! Ta chẳng biết các ngươi bao giờ, hãy lui ra khỏi Ta!’”*

Thế giới có hàng triệu người tỏ ra rất quan tâm về tôn giáo, có hàng triệu người mộ đạo, sốt sắng trong các sinh hoạt, phục vụ, thờ phượng Chúa trong các Hội Thánh, có hàng triệu người miệng thì cậy vào câu nói: *“Lạy Chúa! Lạy Chúa!”* nhưng lòng thì xa cách Chúa, và dĩ nhiên cũng có hàng triệu người khác vì không tin mà không hưởng được Nước Trời. Chúa Cứu Thế Giê-xu hiểu rõ tâm trạng đó của họ. Phúc âm Giăng 2:23 chép: *“Khi Chúa ở Giê-ru-sa-lem dự lễ Vượt Qua, nhiều người tin Chúa vì thấy các phép lạ Ngài làm. Nhưng Chúa không tin họ thật lòng vì Ngài biết rõ mọi người. Chẳng cần ai báo cáo, Chúa đã biết hết lòng dạ con người.”*

Không có Phúc âm thì chẳng có sự Cứu rỗi. Nếu Chúa Cứu Thế không chết thay cho chúng ta trên thập tự giá và sống lại thì chương trình cứu chuộc nhân loại không thể hoàn tất. Lòng tin chân thành, phó thác nơi Chúa Cứu Thế Giê-xu là điều kiện ắt có và đủ để nhận được sự Cứu rỗi linh hồn. Ai cũng cần biết rõ ràng như thế, nhưng vẫn có một số tín hữu đã tỏ ra hoang mang, chao đảo để phải thưa với Chúa rằng: *“Lạy Chúa! Lạy Chúa! Chúng tôi chẳng từng nhân danh Chúa mà nói tiên tri sao? Nhân danh Chúa mà trừ quỷ sao? Và lại nhân danh Chúa mà làm nhiều phép lạ sao?”* Thật đau lòng khi nghĩ đến hậu quả không được cứu của những người đặt căn bản của niềm tin trên hình thức, thông lệ của loài người mà không thực hành nếp sống đạo. Chúa dẫn chứng câu nói *“Lạy Chúa! Lạy Chúa!”* là câu nói đầu môi, chót lưỡi của thành phần *hữu danh vô thực, có tiếng mà không có miếng* và kết luận: *“Tuy họ có nhiệt tâm với Đức Chúa Trời, nhưng nhiệt tâm đó dựa trên hiểu biết sai lầm.”*

Bài Giảng Trên Núi của Chúa Cứu Thế Giê-xu có tính cách đối kháng, nhằm mục đích mở rộng tầm nhìn cho người nghe được nhìn thấy và nhận thấy sự khác biệt to lớn giữa chánh đạo và các tôn giáo khác, đặc biệt là giữa Cơ Đốc Giáo và Do-thái Giáo. Thưa quý vị, đạo nào cũng dạy hai điều căn bản: thứ nhất là làm lành và thứ hai là lánh dữ. Làm lành là làm những việc tạo công đức, đạo hạnh và lánh dữ là không làm những điều gian ác, ngược với luân thường, đạo lý và nhân tâm. Mục đích tối hậu của việc làm lành lánh dữ là để được lên thiên đàng. Muốn lên thiên đàng thì phải đóng góp, cống hiến sao cho xứng đáng với thang điểm của tôn giáo đã vạch ra để làm hài lòng đối tượng mình tôn thờ. Nếu không đủ khả năng, điều kiện thì bị sắp vào diện có tên rất tượng hình là *“bó tay tuyệt vọng”*. Thật khó mà hiểu được thế nào là thiện hảo theo đúng tiêu chuẩn của tôn giáo, vì thế, cũng khó mà hiểu được ai đó lại có ý tưởng dùng sức riêng của mình để trèo leo lên những nấc thang danh vọng, thiêng liêng của tôn giáo để vào thiên đàng. Tôn giáo dạy người theo đạo phải tạo thành tích để được giải cứu, nhưng trong thực tế, không thể nào tạo đủ thành tích để thoát khỏi án phạt là sự chết.

Ân sủng và ân điển là gì? Ân sủng, ân điển là món quà vô giá dành cho những kẻ không đáng được hưởng. Ân sủng và luật pháp không thể trộn lẫn với nhau. Ân sủng là ân sủng và luật pháp là luật pháp. Nếu đem luật pháp vào ân sủng thì ân sủng không còn là ân sủng. Đem ân sủng hòa nhập vào luật pháp thì làm hỏng luật pháp và tiêu chuẩn. Thư Rô-ma 3:20 chép: *"Chiếu theo luật, chẳng ai được kể là công chính, vô tội trước Thiên Chúa."* Ân phạt, tiền công, hậu quả của tội lỗi là sự chết. Thiên Chúa là Đấng thánh khiết không dung dưỡng, chấp nhận tội lỗi, nhưng vì đức yêu thương, Ngài đã ban ân sủng, phó thân làm của lễ chuộc tội cho loài người trên thập tự giá để làm trọn đòi hỏi của luật pháp cho người được Chúa yêu. Như thế, kẻ lãnh nhận được ơn tha thứ, cứu rỗi của Chúa chỉ cần bày tỏ tiêu chuẩn làm lành lánh dữ với động lực là làm vui lòng Chúa, làm đẹp lòng Chúa để tỏ bày lòng biết ơn và kính yêu Ngài chứ không nhằm mục đích tạo nên công đức, đạo hạnh để thỏa mãn điều kiện hưởng nước thiên đàng. Tương tự như thế hành động hiếu thảo, ân cần của con cái trong gia đình là nhằm mục đích làm vui lòng cha mẹ chứ không phải để trở nên con cái trong gia đình.

1. Độc Nhất, Vô Nhị.

Chúa Cứu Thế Giê-xu phán: *"Hãy vào cửa hẹp, vì cửa rộng và đường khoảng khoát dẫn đến sự hư mất, kẻ vào đó cũng nhiều."* Hình ảnh cửa hẹp và cửa rộng có thể nhìn thấy qua cửa vào và cửa ra tại phi trường. Cửa hẹp theo lối vào thì chỉ đủ chỗ cho 1 người đi qua mà không được mang theo bất cứ vật dụng nào, ngay cả vật dụng tùy thân. Trong khi đó, cửa rộng và khoảng khoát là cửa ra cho cả tập thể đồng đức. Họ đi và mang theo hành trang, hành lý tùy thích. Con đường đi ngược lại với con đường gian ác là đường hẹp. Hẹp theo cái nghĩa phải khép mình, buộc mình vào kỷ luật. Chúa dùng hình ảnh *"vác thập tự giá mình mà theo Ta"* có nghĩa là phải có quyết tâm từ bỏ con người cũ của mình là con người tội lỗi, bất khiết và gian ác để nhận lãnh sự đổi mới để được càng ngày càng trở nên thánh khiết giống như Chúa. Bàn về đường và đạo thì người đời thường chia xẻ với nhau câu nói *"Đạo nào cũng tốt và đường nào cũng dẫn đến La-mã"*, nhưng thưa quý vị, chỉ có con đường mang tên Giê-xu mới dẫn đến thiên đàng, vì thử hỏi ai biết đường lên Nước Trời rõ cho bằng Đấng từ thiên đàng đến? Ai giải bày Chân lý rõ ràng cho bằng Đấng mệnh danh là Lẽ thật, và ai có quyền trên sự sống của chúng ta bằng Đấng ban sự sống cho chúng ta.

Có hai cánh cửa dẫn vào hai con đường. Tác giả Thi Thiên 1:6 mô tả con đường của kẻ ác là *"con đường diệt vong"*. Cửa dẫn vào con đường diệt vong của kẻ ác thênh thang rộng mở và nhan nhản khắp nơi. Không cần sự trợ giúp, kêu gọi, chiêu dụ của các tiên tri giả, giáo sư giả mà nhiều người đã tự làm áp lực cho mình để bước theo bước chân của người đi trước. Ai sao tôi vậy, ai làm bậy tôi cũng làm theo vì chẳng lẽ đồng đức như thế mà sai lầm sao được? Nhưng thưa quý vị, không phải vì đa số, đồng người mà trở thành đúng. Chúa Cứu thế Giê-xu phán: *"Hãy vào cửa hẹp, vì cửa rộng và đường khoảng khoát dẫn đến sự hư mất, kẻ vào đó cũng nhiều."* Ma-thi-ơ 7:13. Đa số đã đi vào con đường hư mất đó, vì vậy, mỗi người cần cá nhân hóa, cần sở hữu hóa mệnh lệnh đó cho chính mình. Mỗi người cần tách rời đám đông, đi ngược dòng đời, ngược với lộ trình của đám đông để bước vào cửa hẹp là cửa dẫn vào con đường sự sống. Hành động bước vào ở đây không phải là vô đạo, vào đạo, gia nhập vào một tôn giáo hoặc trở thành hội viên của một tổ chức theo truyền thống của gia đình, tập thể, nhưng là một cam kết cá nhân để bước vào cánh cửa của sự sống dẫn đến sự sống đời đời.

Hãy cẩn thận vì có những ngã rẽ, lối mòn tự nhận là Đường là Đạo. Thánh Kinh cảnh cáo: *"Có một con đường coi dường chánh đáng cho loài người; nhưng đến cuối cùng nó thành ra nẻo sự chết."* Châm ngôn 14:12. Chúa Cứu Thế Giê-xu quả quyết: *"Ta là cái cửa"*. *Ta là ánh sáng, là sự sống, là đường đi, là lẽ thật...* và Ngài khẳng định: *"Chẳng bởi Ta thì không ai được đến cùng Cha"*. Thánh Kinh chép: *"Chẳng có sự cứu rỗi trong đấng nào khác"*. Vâng, chỉ có trong Chúa Cứu Thế Giê-xu. Ngài là con đường duy nhất, không có đường nào khác.

2. Trái Ngược, Khó Khăn?

Giê-rê-mi 29:13 chép: *"Các ngươi sẽ tìm kiếm Ta và gặp được khi các ngươi tìm kiếm Ta hết lòng"*. Hết lòng là phản ứng tích cực của những người biết bày tỏ đức tin cách nhiệt thành. Phúc âm Ma-thi-ơ và Lu-ca ghi nhận: *"Có vô số người nhiệt thành kéo vào Nước Trời. Phúc âm được truyền giảng, mọi người hăng hái chen lấn vào Nước Trời"*. Động từ *chen lấn* mô tả tình trạng khó khăn làm cho một số người bị lọt ra ngoài vì không hết lòng, hết sức, hết ý, hết linh hồn; không tận lực, tận tâm, tận hiến.

Chúa Cứu Thế Giê-xu phán: *"Phước cho những kẻ có lòng khó khăn, vì sẽ hưởng được Nước Trời."* Từ ngữ *"khó khăn"* hoặc *"nghèo khó"* có nghĩa là bị *"phá sản"*. Phá sản tinh thần là tình trạng bị suy sụp, đổ vỡ, nghiền nát, luôn khóc than cho thân phận khốn cùng của chính mình. Thánh Kinh cho biết là có nhiều người cố gắng mà không thoát khỏi tình trạng tuyệt vọng đó. Tại sao? Thừa quý vị, như đã thừa, có nhiều lối đi, có nhiều tôn giáo mà nhiều người đã vì hoặc nhẹ dạ, hoặc vì bị lừa mà đã lầm lẫn đầu tư đời sống, thì giờ và của cải vào những *"con đường dường như chánh đáng"* để rồi khám phá ra là con đường mình đang đi là con đường được gọi là con đường dường như chánh đáng là con đường dẫn đến sự hư mất, tuyệt vọng.

Thừa quý vị, trong lời giảng dạy của Chúa Cứu Thế Giê-xu, Ngài đã công khai công kích, đã phá đường lối và chủ trương của thành phần lãnh đạo tôn giáo của những *"con đường dường như chánh đáng"*. Chúa đã san bằng mọi hệ thống tư tưởng, triết lý, tôn giáo mà họ tưởng là không có sức mạnh nào có thể công kích, đã phá nổi. Chúa đã vạch trần hành động tội ác lộ liễu của thành phần núp bóng Chúa đầu cơ trục lợi qua các hình thức che đậy cách khéo léo, kín đáo. Ngài phơi bày các tội ngoại tình, tà dâm và lòng tham muốn xấu xa của họ. Chúa đã phá hình thức họ cầu nguyện, thờ phượng, dâng hiến, phục dịch tại đền thờ... Tất cả chỉ nhằm mục đích phô trương, tạo sự chú ý, nể trọng của người khác mà trong lòng thì rỗng tuếch.

Các nhà lãnh đạo Do-thái tưởng lầm rằng vì mình là con cháu, hậu tự của tổ phụ Áp-ra-ham nên cả dân tộc đều sẽ được hưởng thiên đàng. Họ chỉ cần giữ đạo qua hình thức chịu phép cắt bì, tôn trọng và thực thi luật pháp được ghi chép trong Thánh Kinh Cựu Ước ở một mức độ nào đó và sốt sắng tham dự các sinh hoạt thờ phượng Chúa là đủ điểm để hưởng thiên đàng. Nhưng thừa quý vị, sứ đồ Phao-lô, là một người trong thành phần đó đã chia xẻ kinh nghiệm, từng trải của chính ông sau khi gặp Chúa Cứu Thế Giê-xu. Sứ đồ Phao-lô viết: *"Nếu người khác có thể tự hào về công đức riêng, thì tôi càng có quyền tự hào. Nếu con người có thể tự giải thoát nhờ công đức, lễ nghi, khổ hạnh, thì tôi cũng đủ điều kiện: Tôi chịu thánh lễ cắt bì khi mới sinh được tám ngày; tôi sinh trưởng trong một gia đình Y-sơ-ra-ên chính gốc, thuộc đại tộc Bên-gia-min; tôi là người Do-thái thuần túy; giữ giáo luật rất nghiêm khắc vì tôi thuộc dòng Biệt-lập; xét theo bầu nhiệt huyết, tôi đã khứng bỏ Hội thánh; xét theo tiêu chuẩn thánh thiện của luật pháp Môi-se, nếp sống của tôi hoàn toàn, không ai chê trách được. Những ưu điểm ấy nay tôi coi là điều thất bại, vì tôi hoàn toàn đặt niềm tin vào Chúa Cứu Thế. Vâng, tất cả những điều ấy trở thành vô nghĩa nếu đem so với điều quý báu tuyệt đối: Biết Chúa Giê-xu là Cứu Chúa tôi. Tôi trút bỏ tất cả, kể như vô giá trị, cốt để được Chúa Cứu Thế, được liên hiệp với Ngài."* Phi-líp 3:3-9.

3. Cam Kết Cá Nhân.

Chúa Giê-xu phán: *"Ai theo Ta mà không yêu Ta hơn cha mẹ, vợ con, anh chị em, và hơn cả tính mạng mình, thì không thể làm môn đệ Ta."* Chử ai ở đây hoàn toàn có tính cách cá nhân. Cá nhân đó phải để ngoài cửa tất cả những liên hệ, ràng buộc trong đời sống, đặc biệt là những điều thế gian cho là trọng, gồm có ba điều là: danh, lợi, quyền.

Phúc âm Lu-ca đã thuật lại chi tiết một đối thoại giữa Chúa Cứu Thế Giê-xu và một người trai trẻ giàu có về câu hỏi: *Tôi phải làm gì để hưởng được Nước Trời?* Chúa đã trả lời câu hỏi đó là: *"Hãy bán hết gia tài mình, phân phát cho kẻ nghèo, thì người sẽ có của cải ở trên trời; bấy giờ hãy đến mà theo Ta"*. Lu-ca 18:22. Ý tưởng khó khăn đó đã làm người trai trẻ phải bỏ đi vì không thể từ bỏ những ràng buộc của danh, lợi, quyền trong đời sống.

Cam kết cá nhân bắt đầu bằng sự ăn năn. Sự ăn năn bắt đầu bằng sự nhận biết không thể tự cứu. Để bày tỏ sự quyết tâm của cá nhân mình, người thu thuế đã đắm ngực, thưa với Chúa rằng: *"Lạy Chúa, xin thương xót con là người có tội."* Theo gương người thu thuế, chúng ta cũng có thể đến với Chúa bày tỏ sự ăn năn, thống hối của mình để thưa với Chúa: *"Lạy Chúa, xin thương xót con là người có tội."*

4. Lời Mời và Mệnh Lệnh .

Chúa Cứu Thế Giê-xu phán: *"Hãy vào cửa hẹp, vì cửa rộng và đường khoảng khoát dẫn đến sự hư mất, kẻ vào đó cũng nhiều."* Động từ *"vào"* trong ngôn ngữ Hy-lạp mang tính cách chủ động, ra lệnh cho ai đó phải bước vô bên trong! Vào, vô, nhập là động từ để xác định, để được Đức Thánh Linh ấn chứng. Một vài tài liệu đã dùng từ

ngữ “Lời Mời” để đặt tên cho phần kết của *Bài Giảng Trên Núi*. Hai chữ “Lời Mời” có tính cách lịch thiệp, phóng khoáng, được dùng trong việc giao tế nhân sự không đủ nói lên ý nghĩa có tính cách quyết liệt, tích cực của một mệnh lệnh cần được tuân thủ và thi hành cách nghiêm chỉnh, đứng đắn.

“Hãy vào cửa hẹp!” “Hãy ăn năn! Hãy hối cải! Hãy tin nhận Chúa Cứu Thế Giê-xu!” là mệnh lệnh cho cả người biết thuận phục lẫn người bất phục; cho cả người biết tuân thủ và cho cả người nổi loạn. Và thưa quý vị, mệnh lệnh, lời kêu gọi *“Hãy vào cửa hẹp!” “Hãy ăn năn! Hãy hối cải! Hãy tin nhận Chúa Cứu Thế Giê-xu!”* vẫn còn hiệu lực cho chúng ta, đặc biệt cho từng người đang lắng nghe sứ điệp này.

Chúa Cứu Thế Giê-xu phán: *“Vậy các con hãy đi diu dắt tất cả các dân tộc làm môn đệ Ta, làm phép báp-tem cho họ nhân danh Cha, Con và Thánh Linh và dạy họ vâng giữ mọi mệnh lệnh Ta. Chắc chắn Ta ở với các con luôn luôn, từ nay cho đến ngày tận thế.”* “Vâng giữ mọi mệnh lệnh Ta” đòi hỏi sự trả giá rất đắt. Giá đó là giá phải trút bỏ, từ bỏ, loại bỏ những điều thuộc về thế gian, không đẹp lòng Chúa để nhận lãnh sự ban cho của Chúa.

Là và làm khác nhau. Là đến từ lời nói và tư tưởng, nhưng làm là hành động cụ thể bày tỏ giá trị chân thực. Mở miệng nói “Lạy Chúa, Lạy Chúa” mà trong lòng không thật sự tôn kính, vâng phục Chúa thì lời đó là lời rỗng tuếch. Rao giảng Phúc âm, tin nhận Phúc âm là mệnh lệnh cần nghiêm chỉnh thi hành chứ không phải lời mời lịch sự trong việc giao tế xã hội. Nếu bất tuân mệnh lệnh thì hãy lắng nghe lời Chúa: *“Chúa sẽ báo ứng những người không muốn biết Thiên Chúa và khước từ Chúa Cứu Thế Giê-xu.”* 2Tê-sa-lô-ni-ca 1:8

Hai cửa, hai lối, hai điểm đến, hai đám đông, hai hành vi dẫn đến một kết quả và một hậu quả sau cùng: *“Ai nghe lời Ta và thực hành mới là người khôn ngoan, giống như người xây nhà trên vầng đá vững chắc. Đến mùa mưa nước lũ, gió bão thổi mạnh tàn phá, nhưng ngôi nhà không sụp đổ vì đã xây trên vầng đá. Còn ai nghe lời Ta mà không thực hành là người khờ dại, chẳng khác gì xây nhà trên bãi cát. Đến mùa mưa nước lũ, gió bão thổi tới tàn phá, ngôi nhà sụp đổ, hư hại nặng nề.”* Ma-thi-ơ 7:24-27.

Quyết định khôn ngoan là bày tỏ niềm tin qua hành động bước vào cửa hẹp! Nhưng làm thế nào để bày tỏ niềm tin? Thánh Kinh chép: *“Vậy nếu miệng người xưng Chúa Cứu Thế Giê-xu ra và lòng người tin rằng Đức Chúa Trời đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại, thì người sẽ được cứu; vì tin bởi trong lòng mà được sự công bình, còn bởi miệng làm chứng mà được sự cứu rỗi.”* Rô-ma 10:9-10

Ước mong một lời tường thuật lịch sử được Thánh Kinh ghi nhận năm xưa cũng là lời chứng cho mỗi cá nhân quý vị. *“Sau khi nghe lời chân lý, là Phúc âm Cứu rỗi, anh chị em tin nhận Chúa Cứu Thế, nên được Thiên Chúa ban Thánh Linh vào lòng, chứng thực anh chị em là con cái Ngài.”* Ê-phê-sô 1:13.